

Taizs Gergő

3,14

mily hercig a deszka, lehajtom,
mert ülve pisálok azóta,
hogy önmagamat opponálok
személyiségem zavarában

A világvége kiváló alkalom,
hogy megbocsássunk egymásnak. De melyik világ,
és melyik vége? Miről ismerjük fel,
ha elromlik az égbolt íve?
A nagy átverés abban rejlik,
hogy senki nem szól előre, egyszerűen csak meghal.

Aki valaha dolgozott múzeumban, mind hamvasztást akar.
Lázárok balzsamozzák kőnehéz szívüket,
Isten kerületét a presszóban számítják ki.
Csontvázak a szekrényben. Csontváryk a raktárban.
Restaurált testaurák függeszkednek rajtunk.
Minden másolat hihetőbb, mint a fehér fal.
És az egybegyűltek ámuldoznak,
aztán szétszélednek. Mintha mi sem

történt volna
valami más! (Én kontaminálok, te kontaminálsz.)
Formalinban pácolt szürke zóna.
Nincs bennünk semmi közös magunkkal.
Miért csodálkozom, ha mindenki botladozik körülöttem?
Hisz ismeretlen mondatok lógnak belőlünk.
Az idő elkurtul, holott folytathatnám még:
alakja hiába végtelen, aranyló égboltívet
csak állva
hugyozhatok
immár.

www.ligetmuhely.hu, 2025/9.